

VI

En bij het vroege zomerochtendgrauwen
Verdwijnt de rat, die in den nacht verzon
Wat niemand ooit in werkelijkheid aanschouwen
En geen der menschen ooit beleven kon!
De Julidag rijst achter de gebouwen;
Vóór de uurslag zingt het held're carillon
Een troostend lied van „God en zijn betrouwen”
Uit toren, flonkerend in de morgenzon.
En sprank'lend klare klanken langs de daken
Doen lied en uurslag weer den mensch ontwaken
En vindt de nijv're rust bij 't vredig werk
Van hoofd en handen, om dit aardsche leven
De schoonheid van zijn zuiv're ziel te geven,
Teêr als de rozen, als de steeneik sterk. —

18 Febr. '37
